

CHÚA NHẬT LỄ LÁ

Phần rước lá & kiệu lá

⇒ Khi Đức Giêsu và các môn đệ đi gần tới thành Giê-ru-sa-lem đến làng Bếtphaghê, phía núi cây ô-liu, Người sai hai môn đệ và bảo: “các anh đi vào làng trước mặt kia và sẽ thấy ngay một con lừa mẹ đang cột sẵn đó, có con lừa con bên cạnh. Các anh cởi dây ra và dắt về cho Thầy. Nếu có ai nói gì, thì trả lời là Thầy có việc cần dùng. Thầy sẽ trả ngay. Sự việc đã xảy ra như thế để ứng nghiệm lời ngôn sứ.

“Hãy bảo thiếu nữ xi-on: Kia Đức Vua đến với ngươi; Khiêm tôn ngai trên lưng lừa, lưng lừa con, là con của thú vật chở đồ.

Các môn đệ ra đi và làm theo lời Đức Giêsu đã dạy. Các ông dắt lừa mẹ lừa con về, trải áo choàng của mình trên lưng chúng, và Đức Giêsu cỡi lên. Đông đảo dân chúng trải áo xuống mặt đường, một số khác lại chặt cành chặt lá rải lên lối đi. Dân chúng, người đi trước, kẻ theo sau, reo hò vang dậy “Hoan hô Thái Tử nhà Đa-vít! Chúc tụng Đấng ngự đến nhân danh Chúa! Hoan hô Chúa trên các tầng

Trời!” Khi Đức Giêsu vào Giê-ru-sa-lem, cả thành náo động, và thiên hạ hỏi nhau: ” Ông nào vậy?” Dân chúng trả lời: “Ngôn sứ Giêsu, người Na-da-rét, xứ Ga-li-lê đây.” (Mt 21:1-11)

⇒ Chúa đã ban cho tôi miệng lưỡi đã được huấn luyện, để tôi biết dùng lời nói nâng đỡ kẻ nhọc nhằn. Mỗi sáng Người đánh thức tôi, Người thức tỉnh tai tôi, để nghe lời Người giáo huấn. Thiên Chúa đã mở tai tôi, mà tôi không cưỡng lại và cũng chẳng thối lui. Tôi đã đưa lưng cho kẻ đánh tôi, đã đưa má cho kẻ giạt râu; tôi đã không che giấu mặt mũi, tránh những lời nhạo cười và những người phi nhủ tôi. Vì Chúa nâng đỡ tôi, nên tôi không phải hổ thẹn; nên tôi tro mặt chai như đá, tôi biết tôi sẽ không phải hổ thẹn. (Is 50:4-7)

⇒ Chúa Giêsu Kitô, tuy là thân phận Thiên Chúa, đã không nghĩ phải giành cho được ngang hàng với Thiên Chúa; trái lại, Người huỷ bỏ chính mình mà nhận lấy thân phận tôi đòi, đã trở nên giống như loài người, với cách thức bề ngoài như một người phàm. Người đã tự hạ mình mà vâng lời cho đến chết, và chết trên thập giá. Vì thế, Thiên Chúa đã tôn vinh Người, và ban cho Người một danh hiệu vượt trên mọi danh hiệu, để khi nghe tên Giêsu, mọi loài trên trời dưới đất và trong địa ngục phải quỳ gối xuống, và mọi miệng lưỡi phải tuyên xưng Đức Giêsu Kitô là Chúa để Thiên Chúa Cha được vinh quang. (Pl 2:6-11)

Phản Tưởng niệm cuộc thương khó của Đức Giêsu Ki-tô

1. Phần Một

== Trên 2,000 năm nay: Rước & Kiệu Lá.

== Bầu khí vui tươi, tung bừng náo nhiệt của đám đông dân chúng đã từng “nghe”, “thấy”, chứng kiến tận mắt và nghe tận tai những việc kỳ diệu mà Đức Giêsu đã làm, đã nói, đã thực hiện: “người mù thấy được”, “kẻ điếc nghe được”, “người què đi được”, “hơn 5 ngàn người được ăn no nê từ 5 tấm bánh và 2 con cá khô”, “người chết sống lại”, vân vân và vân vân...

* Đám đông đó, người lớn cũng như trẻ nít, đàn ông lẫn đàn bà cùng nam thanh nữ tú... tay cầm cành lá xanh tươi phát phơ, thậm chí có người còn cởi áo choàng mình ra làm “thảm đỏ” lót đường nghênh tiếp chào đón vị Vua các vua, Con Vua Đa-vít, Đấng nhân danh Thiên Chúa mà đến, v.v... Miệng ca vang rầm trời: “Hosanna! Hosanna! – Vạn tuế Con Vua Đa-vít – Hoan hô Đấng nhân danh Thiên Chúa mà đến!”

* Quả là một ngày vui tung bừng chưa bao giờ có trong lịch sử nhân loại nói chung và lịch sử dân Do Thái nói riêng.

== Trong lịch sử cận đại của xã hội “con cái loài người:

+ Năm 1970, giáo hoàng Phaolô VI đến Phi Luật Tân khai mở Năm Thánh Thế.

Tương nên nhắc lại, giáo hoàng Phaolô VI là vị giáo hoàng cột trụ của chương trình canh tân "giáo hội trong thế giới hôm nay" với công đồng Vaticanô II, và là vị giáo hoàng đầu tiên - sau gần 2000 năm kể từ vị giáo hoàng tiên khởi, thánh Phêrô - ra khỏi "kinh thành muôn thuở" để đi thăm viếng mục vụ. Trong suốt gần 20 năm làm "tôi tớ của những tôi tớ của Thiên Chúa", Phaolô VI chỉ ra khỏi thành Rôma ba (3) lần :

1. đến nói chuyện với đại hội đồng liên hiệp quốc tại New York;

2. đến gặp vị lãnh đạo chính thống giáo Athénagoras II tại Hy Lạp;

3. đến Phi Luật Tân khai mở năm Thánh Thể.

Người ta kể lại rằng, trước 5 giờ sáng, tín đồ công giáo xứ đạo Hồ Nai (Đồng Nai, Việt Nam) đã tụ tập trước ngôi thánh đường họ đạo

Hồ Nai, tay cầm tràng hạt mân côi, mắt hướng về trời, miệng cất tiếng "chào mừng đức thánh phapha... chúc tụng đáng nhân danh Thiên Chúa mà đến..." đang bay trên không phận Saigon - "đúng 5 giờ sáng hôm đó sẽ bay ngang bầu trời Hồ Nai" trên đường đến Manila !

Đến phi trường Manila, đang đi ban phép lành giữa hai hàng lớp lớp người người vẫy tay hoan hô "đáng nhân danh Thiên Chúa mà đến", thì một người trong đám đông, tay cầm dao, nhảy đến gần giáo hoàng Phaolô VI toan hành hung. Bị bắt tại trận, bị tổng giam đơi ngày xét xử.

Trong một cuộc hỏi cung, người ta hỏi người thợ vẽ, tên hung thủ : "Tại sao ông muốn đâm vị giáo hoàng?" - Tên hung thủ rất bình tĩnh trả lời : "Tôi muốn đâm chết ông đó, là để giải thoát anh chị em khỏi vòng mê tín dị đoan..." Dư luận về vụ án sau đó được chia ra làm hai phe :

1. tên thợ vẽ đó là một tên khùng, mất trí;
2. không cần biết tên thợ vẽ đó khùng thật hay khùng giả, nhưng câu nói của hắn "... giải thoát anh chị em khỏi vòng mê tín dị đoan" cũng đáng cho chúng ta lưu tâm suy nghĩ lắm chứ!

+ Lịch sử Giáo Hội Thiên Chúa Giáo do Đức Giêsu Ki-tô thành lập cho thấy không ít những thăng trầm của giáo hội, từ các vị lãnh đạo đến những tín đồ cho là "vô danh tiểu tốt" = khi thì HOAN HÔ ĐÁNG NHÂN DANH THIÊN CHÚA MÀ ĐẾN, lúc thì ruồng bắt, tra tấn, giết hại, đàn áp... v.v...

+ Và mới đây, tại Kontum, nơi xứ sở được mệnh danh là đề cao "tự do" = TỰ DO TÍN NGƯỠNG và TỰ DO không TÍN NGƯỠNG, thế mà tự do KHÔNG tín ngưỡng áp đảo tinh thần lẫn vật chất cơ sở thờ phượng, v.v... ngay khi các tín đồ cùng chủ chăn nhân lành của họ ĐANG tiến hành nghi lễ thờ phượng...

= Tự Do Tín Ngưỡng đâu không biết! chỉ thấy và biết: *miệng thì bô bô tự do KHÔNG tín ngưỡng nhưng lòng trí, tâm tư và đời sống “kín đáo/che đậy/dấu kín thì lên đồng xuống đồng, đồng bóng đồng gió, mê tín dị đoan còn vượt xa các pháp sự chính hiệu nữa!*

2. **Phần Hai** = Phần Phụng Vụ Lời Chúa

Cuộc thương khó của Đức Giêsu Ki-tô, bài Tin Mừng tường thuật lại Cuộc Thương Khó của Đức Giêsu Ki-tô, tùy theo năm:

- Năm A – Tin Mừng theo thánh Matthêu;
- Năm B – Tin Mừng theo thánh Luca;
- Năm C – Tin Mừng theo thánh Marcô.

== Trong tất cả các Tin Mừng theo thánh Matthêu, Marcô, Luca và Gioan, có một đoạn ngắn làm cho kẻ phàm phụ tục tử này choáng váng, không tin vào tai mình:

“ĐÓNG ĐINH NÓ VÀO THẬP GIÁ! ĐÓNG ĐINH NÓ VÀO THẬP GIÁ! – GIẾT! GIẾT NÓ ĐI!”

=== Cái gì?

Đám đông dân chúng chẳng phải đã từng reo vang rầm trời: “Hosanna! Vạn Tuế Con Vua Đa-vít! Hoan hô Đấng nhân danh Thiên Chúa mà đến!” đó sao? Chỉ sau một vài ngày, cũng chính đám đông dân chúng đó lại đòi “đóng đinh”, đòi “giết” Người mà họ đã hết lòng ngưỡng mộ, tôn kính, phục bái và tung hô “Hosanna” đó sao?

Ôi! Đấng Tạo Hóa chắc cũng không hiểu nổi, cũng không biết phải lấy thước gì mà đo lòng loài người tạo vật chính Người đã tạo dựng nên “thật tốt lành”, nói chi con người tạo vật với con người tạo vật – biết lấy gì mà đo lòng người bên cạnh, có thể là người thân thích nhất của mình, đây?

++ Sự việc này làm kẻ hèn phàm phụ tục tử như tôi không thể không nhớ đến biến cố 26/10/1963 và 1/11/1963 tại Saigon, thời VNCH, dưới thời Ngô Tổng Thống:

- Ngày 26 tháng 10 = quốc khánh VNCH với chương trình diễn binh thật oai hùng tuyệt vời; chủ tọa đương nhiên là Ngô Tổng Thống bao quanh bởi những tướng tá và quan chức cao cấp nhất trong chính phủ lúc bấy giờ - do Ngô Tổng Thống đích thân thăng cấp và bổ nhiệm, tất nhiên! – Những vị này, một điều “Ngô Tổng Thống muôn năm”, hai điều “hoan hô Ngô Tổng Thống”...

- Thế mà, rạng ngày 1 tháng 11, những tên tướng tá này không còn “hoan hô Ngô Tổng Thống” bằng miệng lưỡi ngọt xót mà bằng “bùm bùm bùm... --- giết! giết nó! --- đả đảo gia đình trị họ Ngô” và hệ quả là ngày 30 tháng 4 năm 1975 đến = tan thương cho cả dân tộc Việt hai miền Nam&Bắc cho đến bây giờ, và sẽ còn tiếp diễn bao lâu nữa đây?

++ Cũng trong năm 1963, tại xứ cờ hoa, một quốc gia “tự do dân chủ” hàng đầu thế giới, dưới thời tổng thống JF. Kennedy

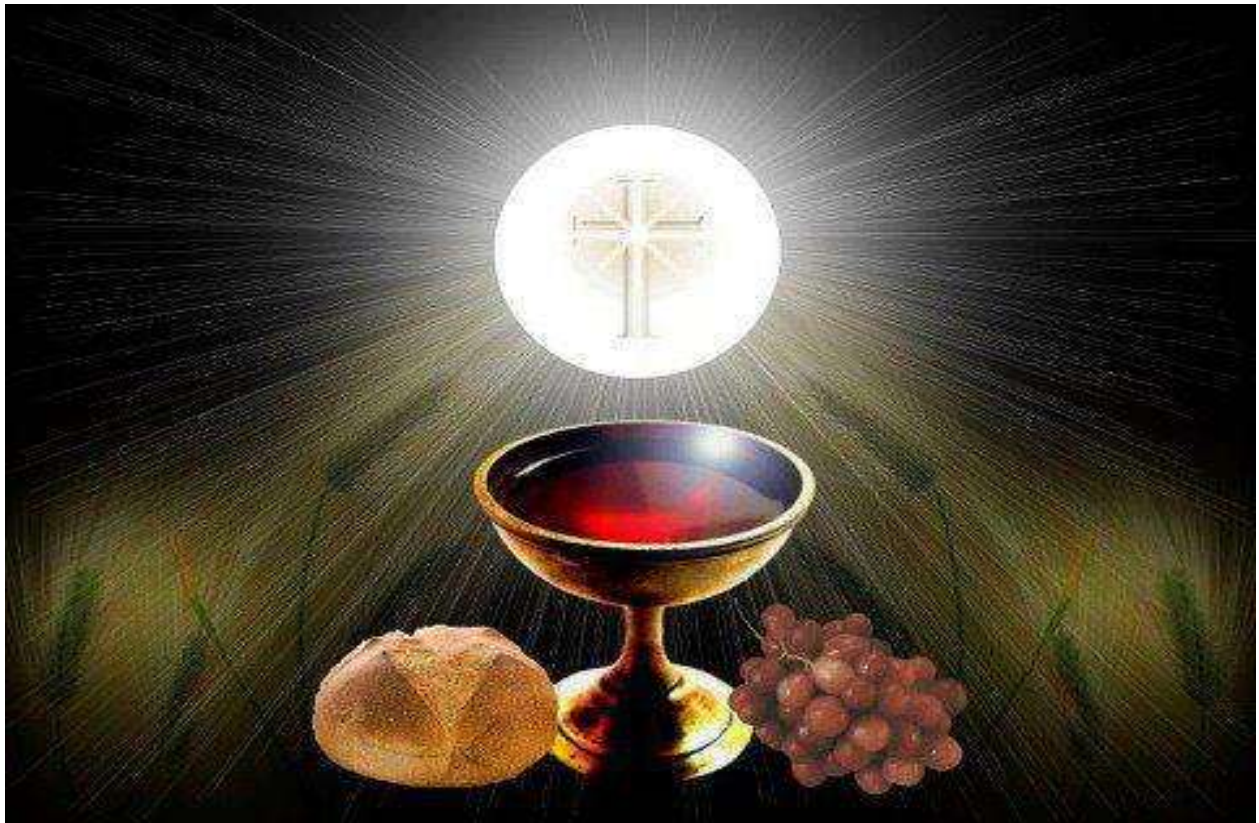

- Thiệt là :

“Miệng thì chúc phúc cầu an, mà lòng nguyên rủa chửi chan những lời...” (tv 62:5)

Có một điều chắc chắn là Đấng Tạo Hóa sẽ KHÔNG BAO GIỜ tiêu diệt loài người tạo vật của Mình = hàng ngàn hàng triệu năm lịch sử của loài người trên mặt đất này chứng tỏ điều đó. Thật vậy, ngay thời ông Noah, Đấng Tạo Hóa đã chẳng muốn phá hết công trình tạo dựng cũ của Người rồi làm lại một công trình khác đó sao? Nhưng, ít ra còn có gia đình 7 người của ông Noah sống đúng thân phận là

con người tạo vật. Nhờ có gia đình 7 người đó mà công trình tạo dựng đầu tiên được “đổi mới” thay vì bị phá hủy: “giao ước cầu vồng” chứng minh thật rõ ràng. * Cuối cùng giao ước TÌNH YÊU do Con Một Yêu Dấu, Đức Giêsu Ki-tô, ký kết với loài người tạo vật bằng “**Này là Mình Thầy, này là Máu Thầy – giao ước vĩnh cửu – Anh Chị Em hãy làm việc này mà nhớ đến Thầy**”.

Mặc cho giao ước này đến giao ước khác, loài người vẫn cứ như ngựa theo đường cũ. Đấng Tạo Hóa dùng hình phạt này đến hình phạt khác – nếu nói được là hình phạt = tai ương này đến tai ương khác, đại dịch này đến đại dịch khác, v.v... - không ngoài mục đích nhắc nhở và kêu mời loài người trở về với Đấng Tạo Hóa, như Người Cha từ đàng xa trông ngóng đưa con hoang đường bỏ nhà ra đi sớm trở về.

Và chúng ta không quên cảnh tượng vui mừng, tiệc tùng, ca nhạc múa hát chào “*mừng đưa con của Ta đã mất nay đã trở về...*” (Luca 15:30-32)

== Ôi lạy Chúa là Thiên Chúa,

* là Cha rất nhân ái từ bi,

* là Đấng đã “tạo dựng nên con người cách nhiệm lạ,

* và còn cứu chuộc cách kỳ diệu hơn nữa”,

Xin ban Thần Khí tái tạo đổi mới và giúp sức cho mỗi người con của Cha được sáng mắt sáng lòng đón nhận TÌNH YÊU CAO VỜI của Cha đối với chúng con, qua Đức Giêsu Ki-tô hằng ở với chúng con mỗi ngày, cách đặc biệt trong Mầu Nhiệm Thánh Thể của Con Yêu Dấu Cha.

Amen.

